

Oronich i Siurana: cara a cara

Les eleccions de 1987 a Lleida van donar l'alcaldia al convergent Manuel Oronich. Ara el cap de llista socialista, Antoni Siurana, ha presentat una moció de censura en contra que es veurà el pròxim dia 28. EL TEMPS els ha entrevistat, a tots dos.

J. Ma. Pasqual

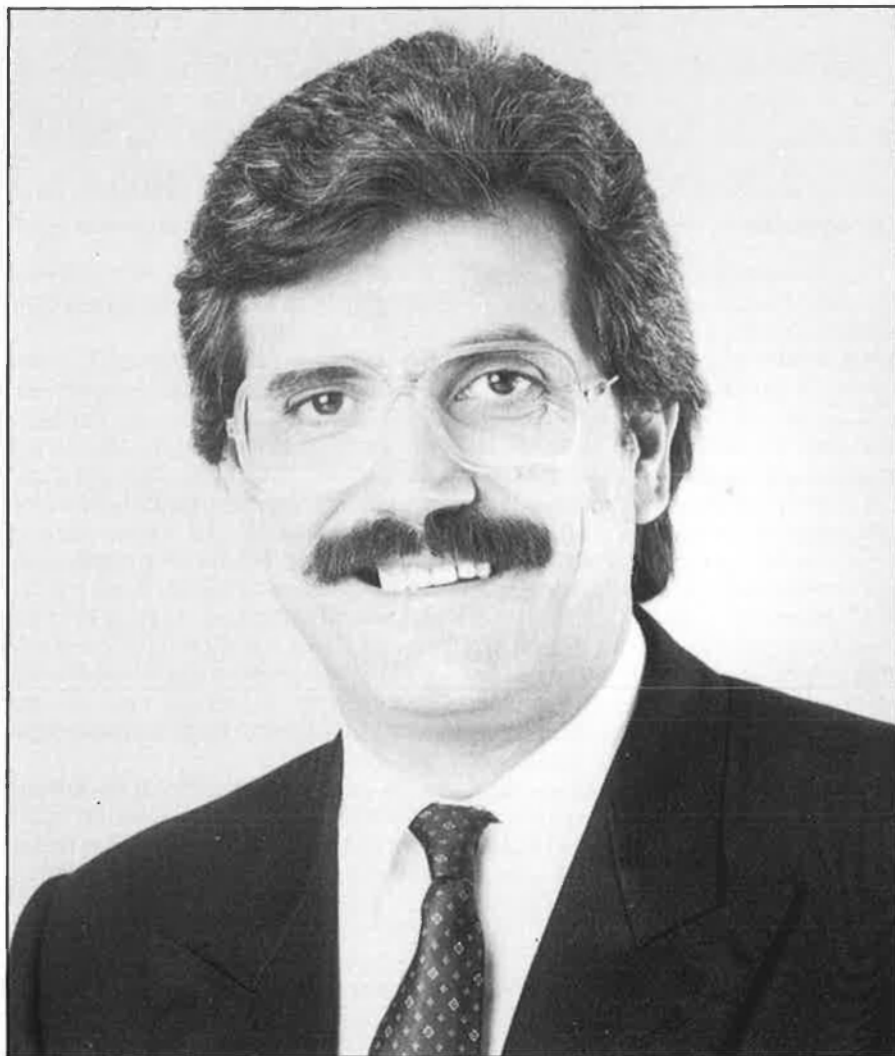
Les eleccions municipals del 1987 van donar a Lleida el següent resultat: 12 regidors per als socialistes, 10 per a CiU, 2 per als populars i 2 més per al Grup Independent Freixes —GIF—. I la suma de tots els vots menys els socialistes va donar l'alcaldia al convergent Manuel Oronich. Però ara, dos dels regidors, Manuel Arbonés (ex-CiU) i Josep Antorn (ex-GIF) han passat a donar suport a Antoni Siurana, el cap de llista socialista, que ha presentat una moció de censura contra l'actual Paer en Cap. La moció es veurà el proper dia 28 d'abril.

—Senyor Siurana, vostè i el grup municipal socialista han passat d'estar sols a l'oposició a disposar de la majoria. ¿Què ha passat?

—Mentre que en molts ajuntaments es va respectar que la llista més votada fos la que fes govern, i que en el cas de Lleida, l'any 87, vam ser jo mateix i la llista del PSC els més votats, enfront d'aquesta realitat es va constituir un bloc estrany integrat per una dreta ultra, per Aliança Popular —ara Partit Popular— i per Convergència, amb un sol leit motiv, l'oposició al govern socialista. Aquesta situació no podia ser eficient a l'Ajuntament i s'han produït les disfuncionalitats lògiques d'un pacte fet en negatiu, només en contra els socialistes.

El novembre passat ja hi va haver una crisi i el Grup Popular abandonà l'equip de govern; dos altres regidors, un del Grup Independent Freixes i un de CiU, també van demostrar la seva discrepància amb la forma de governar i les propostes fantasioses de l'alcalde Oronich, però llavors una intervenció directa de la cúpula de Convergència va frenar la crisi. En aquell moment jo ja anuncio que el gerro està trencat i que per molt que l'hagin pegat ja no serà mai més el gerro i, per tant, que la crisi no estava tancada.

Ara, com que no hi ha hagut un canvi ni en l'estil ni en les formes de go-

Manuel Oronich.

vernar, s'ha produït l'eclosió d'aquesta crisi. S'ha tornat a posar damunt la taula l'evidència d'una discrepància dintre l'equip de govern i en els plens les votacions es produeixen sempre en minoria de CiU i el seu aliat, el senyor Freixes. Com si es tractés d'una restitució del que van ser els resultats electorals, la llista més votada ha pogut presentar la moció de censura amb el suport de dos regidors que han passat a coincidir amb les propostes de govern del grup socialista.

—¿Per quines causes considera ineficient la gestió de l'alcalde Oronich?

—De la ineficiència administrativa de l'ajuntament n'ha resultat la divisió dins la ciutat i la tensió. Quan s'ha fet una política partidista, s'han discriminat persones per la ideologia, s'ha pressionat la premsa fins a l'extrem que l'alcalde ha estat denunciat pels periodistes al Síndic de Greuges, o un dibuixant ha rebut la visita d'un notari per aixecar acta i procedir a un procés judicial..., és que estem entrant en una dinàmica de tensió, de divisió, i ja no

es pot ser eficient, ni administrativa, ni com a líder representatiu de la ciutat.

—¿Per què, quan vostè va ser per primera vegada alcalde de Lleida, no era tan crític amb Convergència com ho és ara?

—En aquests moments Convergència representa molt més la dreta. S'ha anat escorant cap a la dreta a partir d'un primer model de Convergència que era més pròxim a nosaltres, més dialogant i més correcte, en aquest sen-

tit. Els socialistes vam governar en el primer consistori democràtic amb participació de CiU, ara és més difícil el diàleg perquè les persones de Convergència han canviat moltíssim.

—Aritmèticament, l'alcalde Oronich perdrà la moció de censura i a partir del dia 28 vostè tornarà a ser l'alcalde de Lleida...

—Sí.

—¿No hi haurà sorpreses de darra hora?

—En aritmètica no hi ha sorpreses, en tot cas, si canvia l'aritmètica pot-

Des d'un sector polític determinat han intentat crear aquest clima, per servir uns interessos personals.

—Vostè ha perdut la majoria que tenia, ¿això quina explicació té?

—Durant els darrers mesos, totes les setmanes, tots els dies hi ha hagut exigències de tipus personal, d'interès personal..., fins que ha arribat el moment de plantejar-se si calia continuar així o cal acabar d'una vegada per totes. Hi ha ocasions en què l'objectiu final justifica l'estratègia, però en altres no, i continuar pagant el preu a segons qui

afegit una tercera persona, el cap de l'oposició..., pensen que tot és el mateix. És un gran bé per a tots que es vagin desemascarant les actituds de cadascú.

—¿És a dir, que els dos regidors que li han retirat el suport, més que per disconformitat amb vostè o amb el seu programa és perquè li han demanat alguna cosa que vostè no està disposat a concedir?

—Això, no ho explicaré de moment. Aquestes persones no tenen cap compromís programàtic, ni social, ni polític, ni ideològic, l'únic que tenen és un compromís amb ells mateixos i intenten aprofitar-se de les circumstàncies. Això és l'antipolítica. Només té una cosa de positiu, ha fet adornar-se a molts que aquí hi ha un buit legal de la nostra democràcia que s'ha d'intentar resoldre. Qui no té buits legals, en canvi, és l'electorat. A la gent no li agraden els trànsfugues, i veuen què hi ha darrere, encara que per moderació política ara no ho expliquem, perquè faríem mal al mateix sistema.

—¿Per què ha apurat al màxim la data per al ple de la moció de censura?

—En democràcia, el lícit és el que jurídic-legalment és correcte i nosaltres estem aquests aquests terminis. Ja entenc que l'oposició, els socialistes, tenen necessitat d'anar de pressa, cada dia que passa tenen menys oportunitat de rentar-se la cara del que estan fent, cada dia que passen sense governar els porta més que la gent vegi que el senyor Arbonés i ells són el mateix, humanament i políticament.

—¿No ha tingut en compte la possibilitat de dimitir?

—En principi no, només m'ho han preguntat dues vegades la premsa i sempre he dit que no.

—¿El senyor Siurana serà novament alcalde de Lleida, després del dia 28?

—Ja en parlarem.

—Aritmèticament sembla inqüestionable...

—Poden passar moltes coses.

—¿Per què deixa oberta la incògnita.

—Per a mi, l'única incògnita ja està resolta. Al principi podia tenir dubtes sobre aquestes dues persones, ara ja està clar qui són i què busquen. Ja veurem què passarà, perquè un alcalde que guanyi una moció de censura amb el suport d'aquestes dues persones, està en una posició molt més feble que la que he estat jo en els darrers mesos. □

Antoni Siurana.

ser sí, però de moment en l'aritmètica no hi ha sorpreses. En les persones sempre n'hi pot haver, però tampoc crec que en aquest cas es produeixin.

Manuel Oronich

—Senyor Oronich, ¿en aquesta ciutat i en aquest ajuntament hi ha tanta crispació com sembla des de fora?

—Ni a l'Ajuntament ni a la ciutat no crec que hi hagi crispació, el que hi ha és un interès de fer veure que n'hi ha

d'un suport hauria estat una esclavitud, no ja només ideològica, sinó també als principis personals, injustificable.

Al final, resultaria que si et sotmetessis a aquesta esclavitud pel sol fet de mantenir l'alcaldia, deixaries de ser persona, per tant, no m'interessa, ni a mi ni al grup de Convergència i Unió.

Si es polsa l'opinió de la ciutat hi ha una idea molt generalitzada i clara sobre la qualitat personal dels dos regidors que han variat el vot, i ara s'hi ha